

Millainen on kilpaurheilun tulevaisuus?

Lukija: Sukupuolten moninaisuus lisäsi urheiluun lukuisia eri sarjoja ja luokkia. Sirpaloitumisen myötä urheilu hajaantui ja sen kiinnostavuus laski. Yhdenvertaisuusasiat poistettiin vanhoillisena urheilusta. Nyt vain parhaat urheilevat. On olemassa vain yksi tunnustettu kilpailuluokka. Avoin sarja.

Mari Lohisalo: Kuuntelet urheilun tulevaisuus -erikoisjaksoa, jossa heittäydytään kilpaurheilun maailmaan tulevaisuuden tutkimuksen valossa. Tämä jakso on tehty Olympiakomitean ja Suomen urheilun eettinen keskus SUEKin yhteistyöllä. Tänään meillä keskustelussa mukana ovat Petri Tapio Turun yliopiston tulevaisuuden tutkimuskeskuksesta ja Hufvudstadsbladetin urheilutoimittaja Filip Saxén. Minun nimeni on Mari Lohisalo ja kanssani tätä podcastia hostaa Susanna Sokka.

Susanna Sokka: Ensimmäisessä jaksossa pohdittiin, onko kilpaurheilu ikuista. Keskustelun lopputulos oli se, että kilpaurheilu on ikuista. Nyt meidän tehtävänä tänään on pohtia sitä, että millaista se kilpaurheilu sitten tulevaisuudessa on. Jos mennään tuohon ensimmäiseen skenaarioon.

Mari Lohisalo: Filip, sä olet tehnyt toimittajana tasa-arvotyötä ja saanut aikaan muun muassa lakimuutoksen, että maksuttomilla kanavilla näytetään nykyisin sekä naisten että miesten arvokisat jääkiekossa ja jalkapallossa. Mitä sanot? Tuleeko tästä yhdenvertaisuudesta vielä jonain päivänä vanhanaikaista, kuten tuossa skenaariossa väitettiin?

Filip Saxén: No ei varmaan tule vanhanaikaista, mutta me ehkä päästään semmoiseen tilanteeseen, että meidän ei tarvitse miettiä sitä, se on niin luonnollinen osa meidän elämää. Mutta en oikein jaksa uskoa, että meillä olisi vain yksi kilpailuluokka, koska se jotenkin tuntuu siltä, että se on paluuta siihen, mitä on ollut aiemmin. Silloin sitä kutsuttiin urheiluksi, vaikka pelkästään miehet urheilivat. Emme varmaan palaa siihen enää.

Mari Lohisalo: Mitäs Petri sanoo yhdenvertaisuusasioihin?

Petri Tapio: No mä ajattelen sillä tavalla, että tää yhteiskunta kuplautuu ja differsifioituu koko ajan enemmän ja enemmän. Ja siitä seuraa oikeastaan se, että pikemminkin niitä luokkia tulee koko ajan lisää ja lisää ja lisää. Ja lisäksi menee semmoseksi, että otetaan vaikka juoksukilpailut, tekee jollain tota omilla reiteillä ja sitten siellä on kilpailu, jossa maailmanennätyksen omistaa ihminen, joka on jollain tietyllä reitillä ainoastaan viis kilpailijaa koko maailmassa ja se muuttuu koko ajan semmoiseksi yksilöidymmäksi. Elikkä toisin sanoen olisin vähän eri mieltä.

Mari Lohisalo: Okei, just tuossa skenaariossa väitettiin, että vain parhaat urheilee ja että olisi just yks kilpailusarja, mutta Petri vähän jo lähdetkin sinne suuntaan, mutta mitä sanotte, ketkä urheilee tulevaisuudessa? Millaisia sarjoja sieltä löytyy?

Filip Saxén: Mä luulen, että sieltä löytyy enemmän. Mä oon samaa mieltä, että löytyy enemmän luokkia, kaikki urheilee. Sit kysymyshän kuuluu, että ketkä urheilee huippu-urheilutasolla ja ketkä ketkä ei, et mihin se raha tulee. Se riippuu mietitäänkö 50 vuotta? Kymmenen vuotta? 100 vuotta tai parisataa vuotta eteenpäin, niin kyllä se tilanne varmaan on kuitenkin suht sama, että se raha liikkuu eniten siinä missä missä ne parhaat on ja samalla missä raha aina on liikkunut eli miesten urheilussa. Mutta nyt kun naisten urheilu kasvaa, niin mitä sille tapahtuu? Ottaako miehet oppia siitä ja miesten urheilukin tulisi paremmaksi? Vai tapahtuuko tässä semmonen asia, että naisten urheilu muuttuu enemmän miesten urheilun kaltaiseksi.

Mari Lohisalo: Mitäs luulet?

Filip Saxén: Mä luulen, että tota valitettavasti et kun naisten urheilu kasvaa, ni siihen tulee enemmän rahaa, ja kaikki lieveilmiöt tulee sinne enemmänkin mukaan. Korruptio, kaikki väärinkäytökset ja muut. Se muuttuu enemmänkin samanlaiseksi kuin miesten urheilu.

Mari Lohisalo: Puhutaan lieveilmiöistä vähän tota tuonnempana. Petri, mitä sä ajattelet tuosta? Ja käydään nyt silleen suurin piirtein pidetään 20-30 vuotta sellaisena aikajänteenä, että ei visioida ihan vielä sadan vuoden päähän.

Petri Tapio: Musta tuntuu, että se, joka onnistuu markkinoinnissa, pärjää parhaiten. Tavallaan keräämään yleisöä ja myös harrastajia. Että siinä mielessä olettaisin, että nais-miesultrajuoksun puolella on tämmöinen, en nyt vitsi nimeä sanoa, kaveri, joka on tehnyt itsestään henkilöbrändin ja järjestää, tekee maailman ennätyksiä reiteillä, joita kukaan muu ei juokse. Ja tota ja sitten hän tekee tästä, on onnistunut niin kuin tota myymään itsensä ja järjestää näitä monen tuhannen euron hintaisia tapahtumia ympäri maailmaa. Se on puhtaasti bisnestä ja hämmästyttävän hyvin onnistuu siinä, vaikka tuskin, se on miespuolinen henkilö, ja tuskin pärjäisi ultrajuoksussa naisten sarjassa edes omassa kotimaassaan. Kyllä näitä esimerkkejä on ja tota tekee vaan jotain, menee vaikka tarpeeksi pitkän matka juoksee 200-250 kilometriä, niin sitten sä oot heti huippu-urheilija, vaikka sen ei tarvitse olla huippu-urheilija, että pystyy menee 250 kilometriä jossain 35 tunnissa.

Mari Lohisalo: Eli pääasia, että saadaan sponsorit tai joku taho kiinnostumaan siitä mitä sä teet.

Petri Tapio: No näin mä uskoisin ja sitten tavallaan, jos jatkaa sitä, että ketkä sitä urheilee, niin mä uskon, että veteraanipuolella tulee tota isoja harrastajamääriä koko ajan lisää. Ja ehkä enemmän joukkuelajeissa on nyt viimeaikoina. Ja uskon, että tää trendi tulee jatkumaan. Media ei ole kauhean kiinnostunut siitä nykyään vielä, mutta äkkiäkös sieltä tulee joku harmaiden panttereiden konsultti, joka brändää sen niin, että se menee kaupaksi.

Mari Lohisalo: Mitä sanotte sitten nyt sukupuolten moninaistuesssa, miten transurheilu ja vammaisurheilu? Miten ne asettuu tähän kontekstiin?

Filip Saxén: No kyllä ne varmaan aika samalla tavalla kuin nyt, että sehän on tosi jos mietitään 20-20 vuotta eteenpäin, niin täähän on tosi hidas muutos, että tuskin ehtii tapahtua hirveän paljon. Tietenkin tuota transurheilijoiden tilanteesta keskustellaan koko ajan, mutta mun mielestä ongelma on se, että siitä tilanteesta keskustelee pelkästään miehet tällä hetkellä. Kun keskustelua pitäisi käydä naisten ja transihmisten kesken, koska nehan on niitä, joita tämä tämä muutos koskee. Mutta niin kauan kuin miehet on johtotehtävissä urheilun sisällä, niin nehan käy sitä keskustelua. Ja niillähän ei ole hirveän paljon kiinnostusta käydä sitä oikeasti ja muuttaa asioita. Se muutos on niin hidas ja se johtuu nyt osin siitä, että sitä kiinnostusta ei oikeastaan ole hirveän paljon.

Petri Tapio: Joo, kyllä luvalla sanoen meidän urheilujohtaminen on hyvin miesvaltaista ja patriarkaalista. Kyllä meillä on paljon tekemistä ja nyt on näitä, tulee kaikenmaailman me too -juttuja koko ajan esiin. Ne on vielä helisemässä nää äijät.

Susanna Sokka: Katkaisen mielenkiintoisen keskustelun siihen, että on aika päättää tämä eka osa. Meillä on neljä teemaa tänään ja näistä jokaisesta riittää keskustelua pitkään, mutta clousataan tämä tällaisilla kyllä-ei -väittämillä. Eli teillä on tällaiset ääninappulat siellä ja esitän väittämiä. Tämä on kyllä-ääni. Ja tämä ei. Eli tämä pakottaa siihen, että molempia ei saa painaa, vaan ainoastaan toista. Ollaanko valmiita? Ensimmäinen väittäminen: viisiottelusta poistettiin ratsastus. Onko tulevaisuudessa enää urheilulajeja, joissa on eläimiä mukana?

Susanna Sokka: Okei. Yhdellä lauseella: Filip vastasit, että ei ole.

Filip Saxén: Joo, se liittyy moneenkin asiaan, mutta jos mietitään eläinten hyvinvointia, se on yksi asia. Toinen asia, että kun urheilussa matkustetaan paljon, niin se on aika iso projekti siirtää esimerkiksi hevosia maasta tai maanosasta toiseen.

Susanna Sokka: Entä sitten Petri

Petri Tapio: No, vastasin kyllä, koska lemmikkieläinbuumi on niin valtava ja oletan, että tulee niin kuin agilityn kaltaisia uusia juttuja. Ne vaan lisääntyvät ja todennäköisemmin sieltäkin tulee useampia eri eläinlajeja.

Susanna Sokka: Mielenkiintoiset näkökulmat. Seuraava väittämä: tulevaisuudessa on edelleen vain miesten ja naisten sarjat. Erittäin yksimielistä siinä. Viimeinen väittämä: teknologian kehityksen myötä vammaisurheilu on integroitunut tasavertaisena muuhun urheiluun. Ja tulkitsemme epäröinnistä huolimatta, että tähän väitteeseen ei uskota. Mennään sitten seuraavaan teemaan.

Lukija: Ilmastonmuutoksen myötä sääolosuhteet muuttuivat epävakaiksi ja talviurheilu joutui kriisiin. Talviurheilun pelastamiseksi rakennettiin halleja. Samalla osa lajeista, kuten alppihiihto ja mäkihyppy lakkautettiin. Hallien myötä Lähi-idän maat nousivat uusiksi talviurheilun mahtimaiksi ostettuine urheilijoineen.

Mari Lohisalo: Petri, olet pitkään seurannut erityisesti kestävyyslajeja ja harrastat niitä itsekin edelleen. Niin oletko huolissani kestävyyslajien tulevaisuudesta? Mitä lajeja meillä on tulevaisuudessa.

Petri Tapio: No, jos puhutaan ilmastonmuutoksesta ja talvilajeista, niin kyllä mä näkisin, että ei meidän talvilajit mihinkään häviä ja mainitsemasi mäkihypyn voihan senkin laittaa halliin. Ei se edes tarvitse lunta valittamatta, mutta siis hiihto tarvitsee lunta, mutta ilmastonmuutos vaikuttaa esimerkiksi Etelä-Suomessa erityisesti sillä tavalla, että meillä ne muutaman asteen muutokset tarkoittaa sitä, että lumi sataa vetenä. Mutta sitten tulee aina ne korkeapainejaksot, jolloin on pakkasta ja jos meillä on 10 astetta pakkasta eikä 12 astetta pakkasta, niin tekoluntahan voidaan edelleen tehdä samaan tapaan kuin ennen ja uskoisin, että sama koskee alppihiihtoa. Ei tarvitse kuin mennä tuonne Sipoon Talmaan kattomaan, että kuinka pitkä siellä on toi kausi, niin sehän on melkein puoli vuotta.

Mari Lohisalo: Mitäs Filip, mitä sanoisit tähän?

Filip Saxén: Kyllä mä uskon, että ne talvilajit pysyy. Ne vähän muuttaa muotoaan, että jos miettii jotain hiihtokisoja, niin ne paikat on ehkä eri kuin nyt. Ja ne reitit on erilaisia. Varmaan kierretään lyhyempiä lenkkejä useimmin vaan, kun kun lunta on vähemmän.

Mari Lohisalo: Mutta edelleen mennään suksilla.

Filip Saxén: Mennään, Mennään ja sit kuten todettiin, niin Lähi-idässähän on jo suunnitteilla ja on jo sisälaskettelukeskuksia ja muuta, niin tässähän on potentiaalia jopa kasvaa, jos sen silleen haluaa nähdä.

Mari Lohisalo: Sussa, sulla on tähän joku ajatus.

Susanna Sokka: Pakko heittää täältä sivustaa, että kun puhutaan paljon sukupolvesta z ja heidän arvomaailmastaan ja on ollut näitä valintoja, että ei lähdetä arvokisoihin, koska joudutaan matkustamaan lentäen ja selkeästi on tällaista vahvaa arvopohjaa, niin haastaako se, että jos tehdään sitä lunta ja siihen menee energiaa ja luonnonvaroja, niin tämä uusi arvopohja näillä nuorilla, niin he eivät hyväksy sitä, että jos se tehdään jollain tavalla ympäristöä tuhoten tai haaskataan.

Filip Saxén: Mä sanoisin, että kyllä ja ei, se riippuu et mistä.. Suomessa varmaan joku miettii sitä vähän enemmän kuin jossain toisissa maissa. Et pitää muistaa, että me länsimaissa on varmaan mietitty just tuota, mutta sit on aika monta maata, missä tuota ei mietitään ollenkaan, koska mietitään sitä, että miten mä pääsen pois täältä köyhyydestä ja urheilu on yksi yks mahdollinen tekijä siinä. Loppujen lopuksi meitä, jotka miettiä tuolla tavalla, niin meitä on liian vähän, että saadaan se muutos aikaan.

Mari Lohisalo: Onko myös 30 vuoden päästä näin? Luuletteko, että ympäristötietoisuus ei kuitenkaan niin merkittävästi kasvaa, että se olisi esteenä.

Petri Tapio: No mä ehkä sanoisin sillä tavalla, että niiden määrä, jotka antaa ympäristöasioiden vaikuttaa omiin valintoihinsa, niin selvästi kasvaa nykyään. Ja jos puhutaan tästä z-sukupolvesta, niin kyllä siellä on sen lisäksi, että siellä on tämmöistä hyvin ympäristötietoista porukkaa, niin sekin tavallaan hajaantuu niin, että siellä on myös tämmöstä materialistista jengiä. Ja tavallaan jos katsoo mitä tuolta somesta tulee kaikki päivät, heitä koulutetaan niinku semmoisen ikäänkuin rikkauten ja menestyksen ja tämmösen arvostamiseen, niin siinä on tiettyjä vastatrendejä tälle. Mut itse näen, kun olen seurannut tutkijana 30 vuotta ilmastopolitiikkaa ja ilmastopolitiikan keskustelua, niin kyllä näkisin, että se etenee semmoisissa sykleissä, jossa aina ensin nostetaan esille asian tärkeys ja sitten sitä ruvetaan puhumaan asiantuntijoiden piirissä. Seuraava sykli on semmonen, että sitä ymmärretään niin kuin sanotaan virkamiestasolla ja ruvetaan tekee jotain kansainvälisiä sopimuksia. Seuraava on se, että sitten rupeaa yritykset kiinnostumaan, kuten tällä hetkellä yritykset on kiinnostunut ilmastoasioista ja kasvava määrä kuluttajia on kiinnostunut siitä. Tavallaan mä näkisin, että se etenee uusille alueille, se etenee myös uusiin maihin. Siinä mielessä jotakin toivoa nähtävissä. Se, miten se urheiluun vaikuttaa niin voisihan meillä olla semmosia niinkuin missä tahansa järjestettyjä kisoja, jossa ihmiset vaikka juoksee jotkut VR-lasit päässä ja heillä on törmäämiskielto tai joku tai sit sä saat jonkun kymmenen sekunnin aikasakon ja eikä niiden tarvitse juosta samaan aikaan. Nehän voi juosta.. Me voidaan laittaa ehkä tulevaisuudessa hologrammeja jonnekin, että joku voi kokeilla, että kuinka kovaa Paavo Nurmi juoksi tonnivitosen ja pysytkö mukana ja väliajat generoida siihen, että kyllä näitä tavallaan on mahdollisuuksia myös teknologisesti järjestää.

Mari Lohisalo: Mielenkiintoista pohdintaa. Just itse asiassa ajattelin, että kysyn teiltä seuraavaksi, että minkälaisia ne lajit voisi olla tulevaisuudessa, joissa muuttuvat ympäristötekijät on otettu huomioon. Saatte visioida ihan nyt vapaasti, kumpi haluaa aloittaa.

Petri Tapio: No ehkä mä sitten aloitan. Tärkeintähän urheilussa on kuin se koukuttavuus niin kuin rakkaus lajiin. Kaikki muu on tavallaan reunaehtoja, mutta se mitkä lajit oikeasti lähtee lentoon ja mitkä sitten jää semmoiseksi lyhyeksi

pyrähdykseksi, joihin satsataan paljon rahaa. Mietin jotain padel-halleja, joita nyt on rakennettu viime vuosina, niin tällaiset kaikki paikat, mitkä voidaan vaihtaa niiden käyttötarkoitus yhdestä toiseen, semmoiset on mun mielestä niinku potentiaalisen urheilurakentamisen tulevaisuus. Ettei ole joka ikiselle lajille jotain omaa rakennusta. Se on ehkä semmonen ympäristönäkökulma. Lisäsihän meillä vois olla tota, jos nyt ajatellaan, että jäähallia jäähdytetään poistolämpöä pistetään suoraan taivaalle, niin miksei olisi jäähallia ja uimahallia vierekkäin, jossa toista lämmitetään, kun toista jäähdytetään ja käytetään se sama energia hyödyksi. Tämmöisiä on pikku hiljaa tullu enemmän, mutta Suomessa on todella paljon urheilupaikkoja, mitkä on ihan hirvittäviä energiasyöppöjä. Mä näkisin, että jo tämmösellä asioilla saisi tosi paljon aikaan ihan olosuhteiden puolesta.

Filip Saxén: Joo, jos mietitään noita lajeja, niin mä luulen, että siinä on 2 asiaa mitä tulee tai 3 mitkä tulee ratkaisemaan. Yksi on tietenkin raha, mihin sitä rahaa saa, mut se liittyy siihen, että mikä se näkyvyys on. Ja nykyäänhän on helpompaa saada näkyvyyttä, koska jokainen voi omalla puhelimellaan saada se näkyvyys. Nytkin näkee, että tietyt yksittäiset urheilijat, kuten tää kun kerroit tästä ultrajuoksijasta. Ihan kuka vaan voi saada valtavan paljon näkyvyyttä, mutta sitten pitää näyttää kans hyvältä, siis se urheileminen pitää näyttää hyvältä, että siinä ei voi olla ihan mikä vaan laji, että istut paikallaan, vain pitää tapahtuu jotain ja olla joku semmonen, joka koukuttaa ihmisiä kattamaan sitä. Enemmänkin mä näen sen, että nämä määrittää sitä, mitkä lajit tulevaisuudessa tulee kasvamaan.

Susanna Sokka: Tuosta oliso vironnut vielä mielenkiintoinen keskustelu siitä, miltä urheilulajit näyttää ja miten nais- ja miesurheilu näyttäytyy, mutta mennään väittämiin. Kyllä ei. Eli clousataan teema: mitä lajeja meillä on tulevaisuudessa? Ensimmäinen väittämä: talvilajit siirtyvät halleihin tulevaisuudessa. Pitkä harkinta, mutta eli meillä on edelleen vielä vielä ulkourheilua talvellakin. Seuraava väittämä: urheilu on omalla esimerkillään haastanut muut toimialat kehittämään toimintaansa entistä ympäristöystävällisemmäksi. No niin. Nyt tulikin eriäviä mielipiteitä. Filip pessimistisempi.

Filip Saxén: Joo, mä näen sen enemmänkin niin kuin urheilu on nytkin vähän silleen jälkijunassa aina, kun jokin osa yhteiskuntaa kehittyy, niin kyllä se on vähän toisinpäin, että urheilu seuraa perässä tässäkin asiassa.

Petri Tapio: Tämä oli ehkä enemmän toivottava tulevaisuuskuva kuin todennäköinen, mutta ajattelen, että kaiken järjen mukaan pitäisi myös urheilupuolella, joka on tämmöinen ikään kuin eteenpäin katsova pyritään mahdollisuuksien mukaan tekemään asioita paremmin. Niin se voi myös näyttäytyä tapana, että urheilijat voi toimia myös sosiaalisena malleina muille.

Susanna Sokka: Loistavaa eli urheilulla on mahdollisuus, jos asiat tehdään oikein, niin toimia myös edelläkävijänä ja suunnannäyttäjänä. Viimeinen väittämä: uuden ajan harrastetuin laji ei ole mikään nykyisistä olympialajeista. Kaikki oli samaa mieltä, mutta nyt on pakko kysyä, että mikä on uuden ajan harrastetuin laisilta.

Filip Saxén: Sitä me ei tiedetä vielä.

Petri Tapio: No mä näkisin, että nämä lisäänty tällä hetkellä aika voimakkaasti semmoiset ei-organisoidut liikunnan muodot, joista tulee varmaan sitten institutionalisoituu ja ruvetaan järjestämään maailmanmestaruuskisat. Kaikki nää rullailulajit, skuuttaus tai joku rullaluistelu, bmx-pyöräilyt ja sitten meillä on frisbeegolfia ja parkouria ja tällasia juttuja. Ehkä tavat, että millä tavalla ne itse tekee ja siellä on semmonen chilli meininki, vähän samanlainen kuin jossain lumilautailussa on ollut pitkään. Se voi muuttua myös vähän tylsemmäksi, kun se institutionalisoituu.

Filip Saxén: Tulee tulevaisuuden Tiktok-lajit. Se trendaa siellä ensin ja siitä kasvaa.

Petri Tapio: Ihan mahdollista joo.

Susanna Sokka: Toi on mielenkiintoinen. Eli clousataan mitä lajeja meillä on tulevaisuudessa. Ja tässä varmaan ainut on, että jäädään odottamaan ja katsotaan, että minkälaiset olympialaiset meillä on kolmenkymmenen vuoden päästä. Seuraavaan teemaan.

Lukija: Dopingsäännöt poistettiin urheilua rajoittavana tekijänä. Iso osa lajeista on kehittänyt tavan järjestää kilpailut etänä. Perinteisissä samassa paikassa kisattavissa läsnäkisoissa kilpailupaikkojen sponsorit tarjoavat samanlaiset varusteet kaikille urheilijoille. Varusteet arvotaan ennen kilpailua. Niin autot, veneet kuin sukset odottavat urheilijoita kisapaikoilla.

Mari Lohisalo: Millaisia ajatuksia tästä väittämästä tai skenaariosta herää?

Filip Saxén: Mun mielestä tässä on paljon paljon hyvää ja jonkin verran huonoakin, mutta perusajatuksen..

Mari Lohisalo: Anna tulla. Perustele.

Filip Saxén: Että kaikilla on samat materiaalit on tietenkin, sehän tasoittaa pelikenttää tietyllä tapaa. Sit toisaalta me ihmiset ollaan erilaisia. Jos mietitään suksia esimerkiksi hiihtokisoissa, ni ei kaikelle voi antaa samanlaiset sukset, koska on eri painot, on eri tekniikat ja muut, niin silloinhan se vääristää kilpailua. Mut ajatuksena, perusajatuksena se on hyvä ja osassa urheilussahan tuommonen tapahtuu jo, purjehduksessa esimerkiksi järjestäjät hoitaa ne veneet sinne ja sit tota siinä pystyy säätämään vähän omia säätöjä sinne, mutta jokin semmonen olis varmaankin hyvä asia tulevaisuuteen, mutta siinä on haasteitakin.

Petri Tapio: Mä muistan, että tänä talvena oli hiihtokilpailu, jossa oli sillä tavalla, että kaikilla oli sama voitelu suksissa. Että jossain määrin oon samaa mieltä, että se on jo olemassa. Ehkä tämä dopingjuttu, sanoisin, että en usko, että se tulee häviämään, mutta en pidä mahdollmana, että tulee semmosia urheilujärjestöjä, jotka sanoutuivat

irti tämmösestä yhteisistä eettisistä säännöistä ja keksivät omia juttuja. Jos ne pystyvät markkinoimaan sen oman lajinsa, niin ne voi jättäytyä tän ulkopuolelle ja sitten tavallaan tekevät mitä tekevät parhaiten tulosten saamiseksi. Ja ehkä meillä on sellaisia lajeja jo nyt, mutta ehkä niin kaivan verta nenästä sanomalla, että mitkä lajit on sellaisia.

Filip Saxén: Niin koska kyllähän sekin on tavallaan jos menisi siihen, niin markkinointia, että tässä maailman vahvimmat ihmiset kilpaillee.

Mari Lohisalo: Siis huolimatta siitä, että onko käytetty jotain.

Filip Saxén: Niin ja koska urheilumaailma on semmonen, mikä on, niin osa liitoistahan on vähän sinnepäin mennyt. Ja jos miettii nyt tota maailman tilannetta tällä hetkellä, että yksi iso tekijä on ulkona kokonaan urheilusta eli Venäjä. Niin, mitäköhän ne keksii siellä nyt, jos tää tilanne pitkittyy? Jotainhan niittenkin pitää keksiä, että ne omat urheilijat saa urheilla. Olisiko tämä yksi mahdollisuus? En tiedä.

Petri Tapio: Niin ja ehkä tavallaan nimenomaan semmoset, mitä mitataan sekuntikellolla tai mittanauhalla niitä tuloksia, niin semmoisissa voidaan. Aikaisemminhan oli mä muistan 70-luvulla oli vielä tiukat amatöörisäännöt, niin Yhdysvalloissahan oli näitä ammattuurheilijoita, jotka työnsi kuulaa sitten metrin pitemmällä kuin nämä amatöörit, että ei ole täysin mahdotonta, ettei jotain sen kaltaista tulisi takaisin. Mutta ehkä se tulee nimenomaan tämmösten lajiliittojen tai kilpailun kautta tai maiden välisen ikäänkuin osana tämmöstä poliittista konfliktia rakennetaan kuten Filip just sanoi.

Filip Saxén: Mutta sit pitää muistaa, että siihen pitää saada aika paljon rahaa mukaan, koska siinä on kuitenkin aika isot terveysriskit. Jos urheilijoita haluaa saada mukaan tommoseen, niin siinä pitää olla valtavasti rahaa takana.

Mari Lohisalo: Sussa, sä näytät siltä, että sulla on tähän asiaan jotain sanottavaa. Anna tulla.

Susanna Sokka: Joo ehkä toi työnantaja vähän velvoittaa ja omat arvopohjat siinä, että musta oli niin kuin makeesti mietitty Petrillä hienosti, että eri lajeissa siitä on hyötyä, eri lajeissa se hyöty ehkä jos se ei se ole niin mitattava, niin se on marginaalisempi, että eihän sitä esityskykyä tai muuta niin, et sä kaikkea saa dopingista. Mutta Filip sä menet tuohon, että sit pitäisi olla rahaa hirveesti takana. Aikaisemmin puhuttiin sitä urheilijoiden arvopohjaista niin jos doping sallitaan, on kiistattomia terveysvaikutuksia, jotka on kielteisiä, niin kuka tuo enää lastaan, nuortaan urheiluharrastuksen pariin?

Filip Saxén: Kyllä mä valitettavasti uskon, et aina löytyy ihmisiä, jotka haluaa nähdä sen, että lapsi menestyy. Hinnalla millä hyvänsä, koska nyt jo jos käy kattomassa jotain junnupelejä ja katsoo, miten vanhemmat käyttäytyy ja miten huutaa kentän laidalla, Niin on helppo nähdä, että jos maailma muuttuu siihen, että doping sallitaan, niin kyllä ne samat samat vanhemmat varmaan siinäkin olisi mukana ja tukisi sitä lasta sillä tavalla.

Petri Tapio: Joo, joo ja sitten kehittyisi tämmönen ikäänkuin ammattikunta semmonen turvallinen dopingin käyttö tai jotain tämmöistä. Tai sitten vastuullinen dopingin käyttö, jotain tämmösiä ihmeellisiä, jotain yksityisiä terveysalan yrittäjiä tulisi siihen puuhailemaan, että sitten koko ajan seurataan sitä terveydentilaa. Joo, ei käytetä liikaa, meillä käytetään just sopivasti. Näkisin helposti tämmöstä vähän kuin samanlailla kuin on jotain Green washingia ympäristöasioissa, niin se voisi tulla tämmöiseen.

Mari Lohisalo: Otetaan yks nopea vielä: mitä sanotte tähän etäkilpailu vs. läsnäkilpailu. Tuleeko meillä tulevaisuudessa olemaan enemmän lajeja, joissa.. no Petri sä lähdit jo niihin VR-laseihin äsken, mutta onko meillä sellaisia kilpailuja, joissa kaikki onkin etänä ja se jotenkin pystytään organisoimaan näin.

Filip Saxén: Tietyissä lajeissa se voi onnistua, mutta aika monissa lajeissa se ei onnistu, koska kuitenkin se urheilun ydin on se kilpaileminen sitä toista urheilijaa vastaan. Sitä tarvitaan urheilussa, että iso yleisö kiinnostui siitä, ja jos ei yleisö kiinnostu, niin sitten ei ole rahaa ja sitten ei ole urheilua enää.

Petri Tapio: Riippuu varmaan just sitä lajista, että ehkä nyt ei.. Joku kamppailulajit voi olla vähän hankala ja tai se edellyttää, että sulla olisi jonkun semmonen puku päällä joka ikään kuin sä ikään kuin tunnet sen iskun esimerkiksi. Tai joku semmonen kilpailun jälkeen joku taputtaa, että hyvin meni. Jotain tämmösiä on toki olemassa, mutta ne datapukuja on ollut jo 25 vuotta, mutta ne ei ole saanut kauhean suurta suosiota. Mutta ehkä tietokonepelien puolelta saattaa tulla jossain määrin tätä, mutta se edellyttää aika standardimaiset olosuhteet, vaikkapa 400 metrin juoksurata, jossa se voidaan tehdä yhtä aikaa eri puolilla suunnilleen samoissa olosuhteissa.

Susanna Sokka: Eli toiseksi viimeinen osuus, miten urheillaan väittämät. Valmiina? Ensimmäinen väittämä: valta siirtyi kansainvälisiltä lajiliitoilta sponsoreille.

Filip Saxén: Mä sanon, se ei siirry, vaan se on siirtynyt jo. Siksi ei. Että tavallaan joo, mut kuitenkin ei.

Susanna Sokka: Eli Petri, olitte siis samanmielisiä.

Petri Tapio: No aika lailla joo. Se on niin vahvasti näkyvissä, ei tarvitse kuin katsoa jotain Timanttiliigan kisaa, niin ei kenelläkään ole missään enää mitään maatunnuksia, eikä toisaalta myöskään seuratunnuksia. Nehän on firmojen välisiä matseja.

Susanna Sokka: Seuraava väittämä onkin sitten helppo teille tämän pohjalta: urheilijat edustavat kisoissa sponsoreitaan tai vastaavia. Haluaako Filip sanoa jotain, se oli selkeästi vaikea paikka sulla.

Filip Saxén: Mä olisin halunnut painaa molempia, mutta sitä ei saanut tehdä. Kyllähän tulee olemaan sekä että tulevaisuudessakin. Ehkä enemmän enemmän sponsoritiimejä kuin nyt.

Susanna Sokka: Viimeinen väittämä: yhä useampi laji siirtyi kilpailemaan etäkilpailuihin. No niin. Siitä oltiin sitten eri mieltä.

Petri Tapio: No kun niitä on nykyään niin vähän, niin jokainen uusi laji on siihen suuntaan trendi.

Filip Saxén: Kuten mä sanoin tuossa aiemminkin, niin monien lajien on niin vaikea kilpailla etänä, että sitä voi harjoitella ja harrastaa, mutta se varsinainen kilpailu ei onnistu.

Susanna Sokka: Hyvä. Eli nyt on paketoitu teema miten urheillaan. Ja viimeinen osuus.

Lukija: Urheilun korruptio ja muut lieveilmiöt hajoittivat urheilun. Maailmanlaajuisen urheiluyhteisön välit tulehtuivat. Urheilu selvisi kriisistä ja nyt toimintaa rakennetaan alueellisesti uudelleen. Kisat ovat eri maissa tapahtuvia alueellisia tilaisuuksia. Kisojen pienimuotoisuuden takia suuri yleisö on menettänyt kiinnostuksensa urheilun seuraamiseen.

Mari Lohisalo: Kiinnostaako urheilu tulevaisuudessa enää ketään? Mitä sanotte?

Filip Saxén: Mä sanon, että kiinnostaa.

Petri Tapio: Ilman muuta kiinnostaa.

Mari Lohisalo: Perustelkaa vähän.

Filip Saxén: Jos katsoo urheilua tänä päivänä, niin ne isot kisat, niin kyllähän ne, vaikka niitä järjestetään Pekingissä, niitä järjestään Qatarissa, Saudi-Arabiassa, Bahrainissa kilpaillaan, niin suosio kasvaa koko ajan. Vaikka me tiedetään mitä noissa maissa tapahtuu ja eikä meidän tarvi katsoa niin pitkälläkään, että jos mietitään nyt, että

lätjän MM-kisat pelataan Suomessa toista vuotta putkeen ja Suomi menestyy, niin mikä on sen menestyksen taustalla? Ei me ehkä haluta miettiä sitä sillä tavalla, mutta kyllähän se Suomen Leijonien menestys on osittain rakentunut venäläisellä verirahalla, koska aika moni suomalainen pelaaja on pelannut KHL:ssä, mikä tarkoittaa sitä, että maajoukkue on voinut olla koossa paremmin kuin ennen. Taso on ollut korkeampi KHL:ssä kuin Euroopan sarjoissa ennen KHL:ää ja kyllä me ollaan oltu aika tyytyväisiä ja hiljaa siitä. Että hyvä, että Leijonat menestyy, mutta ei puhuta siitä, että miksi. Niin jos me jopa Suomessa hyväksytään kaikki tommoset kyseenalaiset taustat, niin mitenköhän maailmalla?

Mari Lohisalo: Mitäs Petri sanoo?

Petri Tapio: Toi sai mun ajatukset vähän uusille trajektoreille. Mä ajattelin tavallisen penkkiurheilijan näkökulmasta. Siis urheilussahan on parasta se, että sä näet, että joku tsemppaa ja tekee parhaansa ja näkee, että se alkaa hyytyä, mutta siitä huolimatta se vielä puristaa. Se on se juniorijalkapalloilija, joka juoksee ensin hyökkäämään ja sit tulee puolustamaan omaa maalia ja sen jälkeen lähtee vielä kerran hyökkäämään, vaikka se on jo ihan puhki siinä vaiheessa, niin semmonenhan niinku itseään sykähdyttää ja se on niin kuin se, mistä se koko se tunne-elämys tulee, kun joku tekee parhaansa ja yrittää ylittää itsensä. Se voi tapahtua millä tasolla tahansa. Se voi olla, että ehkä huippu-urheilun muuttuminen tämmöseksi vähän kuin paikallisemmiksi tai kansallisiksi saattaa olla tosi hyvä asia. Itse seuraan kaikista mieluiten kotimaista viestiliigaa tai jotain SM-viestijuoksua tai jotain tällaisia tosi makeita kisoja. Ja ne jo on. Tavallaan sen tyyppinen tietyllä tapaa sen urheilun ytimen juurille palaaminen on mahdollista.

Mari Lohisalo: Otetaan tähän loppuun sitten vielä se kysymys, että minkälaisia ne tulevaisuuden urheilun lieveilmiöt sitten ehkä voivat olla.

Filip Saxén: Tylsä vastaushan on, että ne on samat kuin tänään eli korruptio on se isoin. Kun paljon rahaa liikkuu, niin tietenkin ihmiset yrittää löytää oikoteitä. Korruptio ja doping.

Petri Tapio: Näin mäkin ajattelen. Antiikin Kreikan olympialaisissa on ollut dopingrikkomuksia ja järjestettyjä kisoja ja tarkoituksella pelattu joku Spartan joukkue ulos jostain jostain, ettei ne pääse osallistumaan. Se on lisäksi myös politiikan väline ja semmonen, jolla motivoidaan ihmisiä mitä eriskummallisimpiin juttuihin. Jos kaikilla olisi samanlaiset vaatteet kun ne kilpailee ja kenelläkään ei olisi mitään maatunnuksia eikä mitään bränditunnuksia, miten hullulta se kuulostaa. Kentän laidalla ei olisi yhtään mainosta missään, niin miltä semmoinen urheilu näyttäisi edes? On jo vaikea kuvitella sellaista. Just näin. Sama jatkuu ja en tiedä mikä niistä erityisesti painaa milloinkin.

Susanna Sokka: Kiinnostavia keskusteluja. Vaikka on hyvät tai selkeät teemat rakennettu, niin urheilu on kokonaisuus ja toinen sivuaa toista, mutta viimeisen osuuden pakotointi. Maailmanlaajuisesti urheilun kiinnostus on vähentynyt. Erittäin yksimielistä. Urheilua ei rahoiteta yhteiskunnan rahoilla. Ja viimeinen väittämä: suomalaisille urheilu on edelleen tärkeä osa identiteettiä ja sitä seurataan yhtä innokkaasti kuin ennen. Mitä yksimielisyyttä! Oliko tämä väsyttämistaktikka, että viimeisessä ollaan samaa mieltä? Haluaako jompikumpi nopeasti perustella jotain näistä ajatuksista?

Filip Saxén: Jos mietitään Suomessa, niin kyllä urheilulla on pitkään ollut tärkeä paikka suomalaisille, niin en näe, että se muuttuisi tulevaisuudessa, vaikka urheilukin voi muuttua. Tarvitaan joku semmonen yhdistävä tekijä ja urheilu nyt sattuu olemaan semmoinen asia Suomessa, missä ihmiset pystyy vähän hullaantumaan sallituissa oloissa.

Petri Tapio: Ja sitten on myös niin, että kansojen välillä paljon parempi kilpailla paremmuudesta sillä tavalla, että urheillaan sen sijaan, että käytäis sota.

Susanna Sokka: Hyvä. Vielä yksi kysymys. Yhdellä lauseella: millaista on tulevaisuuden huippu-urheilu kolmenkymmenen vuoden päästä?

Petri Tapio: Monimuotoista.

Filip Saxén: Se on jakautunut paljon enemmän kuin nyt. Se on mennyt äärimmäisyyksien parempaan ja huonompaan suuntaan.

Mari Lohisalo: Kiitoksia mielenkiintoisesta keskustelusta. Meillä on ollut hyvin erilaisia väittämiä, mutta tulevaisuuden urheilun suhteen kaikki on edelleen auki. Tärkeätä on tiedostaa mahdollisuudet ja uhat ja vaikuttaa siihen, millainen on haluamamme tulevaisuus. Me kaikki urheiluihmiset haluamme, että urheilu on ikuista ja eettisesti kestävää niin kansallisesti kuin kansainvälisestikin. Tärkeintä on, mitä tehdään seuraavaksi. Jokaisella on oikeus vaikuttaa. Kiitos, että kuuntelit.